

Arrest

nr. 207 728 van 14 augustus 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. PIRARD
Rue Tisman 13
4880 AUBEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 18 maart 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 maart 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. PIRARD en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 augustus 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 3 maart 2018 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) deze aanvraag onontvankelijk te verklaren.

Op dezelfde dag geeft de gemachtigde aan verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit zijn de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing is de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

*“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf voor de genaamde,
M., H. geboren op 14.05.1976 te Faisalabad (R.R.nr. (0) 76.05.14 495-37)
Nationaliteit: Pakistan
Adres: (...)*

opgesteld en ondertekend door de advocaat van de betrokkene op 13.08.2015, ingediend op 18.08.2015 (datumstempel van Verviers op de aanvraag) gevolgd door een positieve adrescontrole op 31.08.2015, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen van integratie, waaronder de duur van het verblijf in België van zijn echtgenote en kinderen, van wie er 2 in België geboren werden, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De betrokkene wist immers dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag ingediend dd. 18.10.2001 werd volgens de gegevenshistoriek van het Rijksregister op 16.01.2002 afgesloten door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (verder afgekort tot CGVS) door middel van de Bevestigende beslissing van weigering van verblijf, voorzien van een bevel om het grondgebied binnen de 30 dagen te verlaten, hem betekend dd. 18.01.2002. De Commissaris-generaal was van oordeel dat de aanvraag bedrieglijk was.

De duur van de procedure – namelijk zo’n 3 maanden – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang beschouwd wordt. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan de betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

De betrokkene gaf gevolg aan het betekende bevel. Uit het dossier blijkt dat hij in 2003 in Italië verbleef, alwaar hij een verblijfsdocument bewaarde, geldig van 14.12.2003 tot 28.09.2007 met verlenging tot 14.07.2010. Hij verklaart dat hij in juni 2005 terugkeerde naar Pakistan om aldaar in het huwelijk te treden op 12.06.2005. In januari 2006 volgde het huwelijksfeest, waarna hij zijn echtgenote overbracht van haar ouderlijk huis naar zijn ouderlijk huis. Daarna begaf de betrokkene zich naar België.

Op 21.06.2007 werd hij het voorwerp van een bevel om het grondgebied binnen 5 dagen te verlaten, de bijlage 13 model B, betekend dd. 27.07.2007. Het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder afgekort tot RVV) tegen deze beslissing werd verworpen dd. 01.04.2008.

Op 12.02.2009 reisde zijn echtgenote af naar Italië dat haar een visum had afgeleverd, waarop ze doorreisde naar België.

Op 02.06.2009 werd haar een aankomstverklaring, bijlage 3, overhandigd wegens haar geldig paspoort en Italiaanse verblijfsvergunning.

Op 03.09.2014 verklaarden ze zich samen kandidaat vluchteling. Deze asielpprocedure, de 2de wat mijnheer betreft, werd volgens de gegevenshistoriek van het Rijksregister afgesloten op 16.03.2015 door het CGVS met de weigering om aan hen de vluchtelingenstatus toe te kennen en de weigering om aan hen subsidiaire bescherming te verlenen, hen betekend dd. 17.03.2015.

De duur van de procedure – namelijk om en bij de 6 maanden en 14 dagen – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang beschouwd wordt. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan de betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Op 19.03.2015 werden ze het voorwerp van een bevel om het grondgebied binnen de 30 dagen te verlaten, de bijlage 13 quinquies, hem betekend dd. 24.03.2015. Het beroep bij de RVV tegen deze beslissing werd volgens de gegevenshistoriek van het Rijksregister verworpen op 18.01.2016 wat mijnheer betreft en op 16.12.2015 wat mevrouw betreft. De betrokkenen hebben nagelaten om aan deze verplichting gevolg te geven. Uit het bovenstaande blijkt dat er in hoofde van mijnheer zeker geen ononderbroken verblijf is sedert 2001 en dat zijn gezin pas veel later in België is aangekomen.

Ondanks de reeds geweigerde aanvragen om machtiging tot verblijf op 11.08.2006 en op 14.12.2012, de geweigerde asielaanvragen (zie hierboven), en het aan hem betekende bevel om het grondgebied te verlaten, zoekt de verzoeker opnieuw zijn toevlucht tot een aanvraag om machtiging tot verblijf.

Het indienen van onderhavig regularisatieverzoek kan echter geen soort “hoger beroep” vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag of de weigering van de vraag om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus of tegen een verwijderingsbeslissing, nadat de betrokkene reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden uitgeput heeft. De beweerde problemen in zijn land van herkomst hebben reeds het voorwerp uitgemaakt van een diepgaand onderzoek in het kader van de asielaanvraag. Deze aanvraag werd afgewezen, derhalve kunnen deze problemen niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheden om de aanvraag in toepassing van art. 9 bis van de wet in België in te dienen. Ten overvloede wordt hieraan toegevoegd dat de betrokkene blijkbaar zonder problemen kon afreizen naar het herkomstland om aldaar in het huwelijk te treden.

Zijn 3 minderjarige kinderen hebben dezelfde verblijfssituatie als de betrokkene en zijn echtgenote. Dat er 2 van hen in België geboren zijn, verandert daar niets. Alle 3 de kinderen dienen hun ouders te vergezellen op het moment dat die gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, dat hen betekend werd.

De overige elementen aangehaald in de rubriek met de titel “Omtrent de grond,” waaronder zijn verblijf in België sedert oktober 2001, de geboorte en scholing van zijn kinderen in België, de verwijzing naar art. 8 EVRM, de toestand in zijn regio van herkomst met aanhaling van een reisadvies van het ministerie van Buitenlandse Zaken in Frankrijk dd. 25.06.2015, hebben blijkbaar, zoals de titel het aangeeft, betrekking op de gegrondheid van de aanvraag en worden in deze fase niet behandeld. Aangezien de aanvraag onontvankelijk is, kan niet worden ingegaan op de elementen ten gronde.”

De tweede bestreden beslissing is het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en is als volgt gemotiveerd:

*“Il est enjoint a Monsieur:
De heer:*

*Nom, prénom/Naam, voornaam: M., H.
date de naissance/geboortedatum : 14.05.1976
lieu de naissance/geboorteplaats: Faisalabad
nationalité/Inationaliteit: Pakistan*

*de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des États qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen¹, sauf s'il possède les documents requis pour s'y rendre,
wordt het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*

*dans les 7 jours de la notification de décision.
binnen 7 dagen na de kennisgeving.*

*MOTIF DE LA DECISION :
REDEN VAN DE BESLISSING:*

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article (des articles) suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

En vertu de l'article 7, alinéa 1er, 1° de la loi du 15 décembre 1980, il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2 :

L'intéressé n'apporte pas un passeport muni d'un visa valable.

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

De betrokkene legt geen paspoort voor voorzien van een geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van artikel 39, § 2 juncto artikel 17 van de wet van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken.

De verzoekende partij licht het enig middel als volgt toe:

"De verzoeker , die is in België sinds 2001 , heeft 3 kinderen :

- M. M. S. geboren op 01.11.2006*
- S. A. geboren in België op 06.08.2010*
- S. M. I. geboren in België op 07.06.2012*

Deze kinderen gaan naar school in de Ecole Fondamentale La Providence in Verviers , Rue de Dison 139 .

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr.107.624).

Volgens het arrest van Uw Raad n°216.987 van 21.12.2011 : « Le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce ».

Bovendien wordt het bestaan van een familieleven in feit beoordeeld. In casu, is het bestaan van dit familieleven niet betwist. De beslissing zegt geen woord betreffende dit familieleven van verzoekster. Er is absoluut geen onderzoek van de evenredigheid tussen de maatregel en zijn gevolgen.

Bijgevolg is de beslissing niet wettelijk gemotiveerd, maakt de tegenpartij een manifeste fout en miskent het artikel 8 EVRM, de zorgvuldigheidsplicht en de richtlijn.

Er werd door Uw Raad beoordeeld (arrest n°26.878 van 30 april 2009) : « 3.3 Au demeurant, force est de constater que la partie défenderesse ordonne à la partie requérante de quitter le territoire, ce sans justifier d'aucune manière son ingérence dans la vie privée et familiale que celle-ci évoquait dans sa demande d'autorisation de séjour où, comme elle le rappelle dans sa requête, elle revendiquait la protection prévue par l'article 8 de la CEDH. Il en résulte que l'ordre de quitter le territoire daté du 15 décembre 2008 et notifié le 21 décembre 2008 procède d'une violation de l'article 8 de la CEDH et d'une violation des obligations de motivation visées au moyen ».

De omvang van de positieve verplichtingen die op staat rusten in afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins-en

privé-leven daadwerkelijk word verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins – en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.

Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratie controle of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr.55597/09, Nunez v. Noorwegen, par.70).

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins-en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins-en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par.89).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §39).

De rechtsleer zal zeggen op deze vraag :

« Conformément à l'article 8, alinéa 2, l'ingérence dans le droit au respect de la vie privée et familiale qu'il consacre n'est permise que pour autant qu'elle soit prévue par la loi, tournée vers un ou plusieurs buts légitimes énumérée et proportionnée au but légitime recherché et nécessaire dans une société démocratique.

Il incombe aux autorités compétentes de vérifier si la nécessité de protection de l'ordre public et de la sécurité nationale dans une société démocratique doit primer sur le droit à la vie familiale garantie par l'article 8. Cet examen doit résulter de la motivation de la décision (...) » (E.DERRIKS et K.SBAI, « Droit des étrangers », chronique de jurisprudences 1994-2000, les dossiers du journal des tribunaux n°36, LARCIER, 2002, page 57 et 58).

Er blijkt dan ook dat bij het nemen van de bestreden beslissing ten onrechte werd nagelaten rekening te houden met het gezinsleven van verzoekster.

In de zaak M., de verwerende partij heeft een automatische toepassing gemaakt van art. 9BIS van de vreemdelingenwet van de 15.12.1980 zonder de familie toestand van Mijnheer M. studeren :

De regularisatie aanvraag van Mijnheer M. zegde :

« Mijnheer M. verwijst ook naar de toestand in zijn regio van herkomst .

De ministerie van Buitenlandse Zaken in Frankrijk heeft op 25.06.2015 gezegd dat:

« Suite à l'offensive militaire d'envergure menée depuis juin 2004 par l'armée pakistanaise dans le nord waziristan contre les groupes insurgés et compte tenu des conséquences sécuritaires qu'elle continue d'entraîner sur l'ensemble du territoire, il est fortement recommandé de surseoir à tout déplacement en dehors d'ISLAMABAD, KARACHI et LAHORE.

Après le semblant d'attentat de décembre 2014 qui a fait 150 morts parmi les élèves et professeurs d'une école militaire de PERHAWAR, le risque reste élevé au PAKISTAN et peut toucher n'importe quelle localité du pays.

Par ailleurs, à la suite de la publication de CHARLIE HEBDO du 14 janvier, l'émotion reste vive et les manifestations régulières ont encore lieu au PAKISTAN à l'initiative de certains groupes religieux relayés par la presse locale.

La plus grande prudence restant de mise compte tenu de cette situation générale qui reste tendue, il est fortement déconseillé de se rendre au PAKISTAN »

; »

De verwerende partij antwoord op deze argumenten « .. de toestand in zijn regio van herkomst met aanhaling van een reisadvies van het ministerie buitenlandse zaken in Frankrijk dd.25.06.2015 hebben blijkbaar zoals de titel aangeeft betrekking op de gegrondheid van de aanvraag en worden in deze fase niet behandeld . Aangezien de aanvraag onontvankelijk is , kan niet worden ingegaan op de elementen ten gronde » .

Dat is een blijkbaar schending van art. 9bis van de wet van 15.12.1980 en art. 2 en 3 van de wet van de 29.07.1991 ;

De verwerende partij heeft niet rekening houdend met de toestand in de regio van herkomst van verzoeker .

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in

kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr.110.071 ; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710)

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf.RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het proportionaliteitsbeginsel maakt een vorm uit van het redelijkheidbeginsel. Het houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel dat voor de overheid voortvloeit uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat (cf.RvS 4 juli 2002, nr.108.862)

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft al vernietigde de administratieve rechtshandeling , een weigering visumaanvraag kort verblijf , waar de motieven deels in het frans en deels in het nederlands geformuleerd waren . Er werd vastgesteld dat de artikelen 39 juncto artikel 17§1 3° van de wet op het gebruik van de talen in bestuurszaken , die openbare orde betreft , geschonden werden ; (RvV 28 mei 2009 nr 28 068 , zie ook jaarverslag 08-09 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blz 75- 76)

In de Zaak M., de raad moet de bestreden beslissing vernietigen omdat de motieven deels in het frans («Maitre référant à la demande d'autorisation de séjour en application de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980 ... je vous informe que la requête est irrecevable Motifs : Les éléments invoqués ne constituent pas une circonstance exceptionnelle VOIR ANNEXE...) deels in het nederlands (« ...In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 ... deel ik mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Redenen ... »)

Het is hetzelfde voor het bijlage 13 Bevel om het grondgebied te verlaten dd.03.03.2016 de motieven deels in het

frans en deels in het Nederlands .

De Rvv heeft al beslist :

- « ...Le Conseil constate toutefois qu'alors que la partie défenderesse était informée des éléments susmentionnés pouvant entraîner une atteinte à un droit fondamental protégé par des instruments juridiques internationaux liant l'Etat belge , en cas d'éloignement du requérant , elle s'est abstenue de motiver l'ordre de quitter le territoire accompagnant la décision attaquée de refus de prise en considération d'une demande d'asile sur aucun de ces points.

Force est dès lors de conclure qu'en donnant l'ordre de quitter le territoire au requérant , la partie défenderesse a fait une application automatique de l'article 71/5 de l'arrêté royal du 08.10.1981 sur l'accès au territoire , le séjour , l'établissement et l'éloignement des étrangers en violation des obligations qui lui incombent au regard des instruments internationaux précités... » (Conseil du Contentieux des Etrangers n°24.538 van de 13.03.2009)

In casu , het bevel om het grondgebied te verlaten is niet gemotiveerd in verband met de familie toestand et de toestand van het regio van herkomst van verzoeker.

Hier ook is er een schending van art. 2 en 3 van de wet van de 29.07.1991 ;”

2.2. In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij

verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Waar de verzoekende partij de inhoudelijke motieven van de bestreden beslissingen betwist voert zij in feite de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten

die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad merkt op dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Waar de verzoekende partij het bij haar bespreking van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM heeft over 'de richtlijn', stelt de Raad vast dat de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze verduidelijkt over welke richtlijn zij het juist heeft, laat staan welke specifieke bepaling. Dit onderdeel van het enig middel is dan ook niet ontvankelijk.

De verzoekende partij betoogt vooreerst in haar enig middel dat de verwerende partij het bestaan van een familieleven niet betwist. De verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing geen woord zegt over dit familieleven. Er is volgens haar absoluut geen onderzoek van de evenredigheid tussen de maatregel en zijn gevolgen. De verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM, de motiveringsplicht, en de zorgvuldigheidsplicht miskent. Er werd volgens haar ten onrechte geen rekening gehouden met haar gezinsleven.

De Raad stelt echter vast dat de bestreden beslissing, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, wel degelijk een motief bevat over het gezinsleven van de verzoekende partij, namelijk: *"Zijn 3 minderjarige kinderen hebben dezelfde verblijfssituatie als de betrokkene en zijn echtgenote. Dat er 2 van hen in België geboren zijn, verandert daar niets. Alle 3 de kinderen dienen hun ouders te vergezellen op het moment dat die gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, dat hen betekend werd."* Het gezinsleven wordt, zoals de verzoekende partij terecht opmerkt, inderdaad niet betwist door de verwerende partij. De verzoekende partij betwist geenszins voormeld motief dat stelt dat de drie kinderen en de echtgenote van de verzoekende partij zich in dezelfde (illegale) positie bevinden als de verzoekende partij zelf, waardoor zij allen samen het grondgebied moeten verlaten. Op geen enkele manier maakt de verzoekende partij aannemelijk dat zijn drie kinderen en echtgenote zich wel legaal in het land zouden bevinden. Dit blijkt evenmin uit de stukken van het administratief dossier. De bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat het gezin uiteengehaald wordt, aangezien uit bovenstaand, niet betwist motief blijkt dat alle gezinsleden samen het grondgebied moeten verlaten. Een schending van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is dan ook niet aan de orde. De verzoekende partij maakt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat de bestreden beslissing op dit punt behept zou zijn met een motiveringsgebrek.

De verzoekende partij stelt verder dat de verwerende partij geen rekening gehouden heeft met de toestand in de regio van herkomst van de verzoekende partij. Zij verwijst naar haar aanvraag, waar zij verwezen heeft naar een reisadvies van het ministerie van Buitenlandse Zaken van Frankrijk van 25 juni 2015. Zij stelt dat de verwerende partij argumenteert dat de toestand in de regio van herkomst betrekking heeft op de gegrondheid van de aanvraag en in deze fase niet wordt behandeld.

Uit de aanvraag van 18 augustus 2015, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt inderdaad dat de verzoekende partij verwezen heeft naar een reisadvies van het ministerie van Buitenlandse Zaken van Frankrijk van 25 juni 2015. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt heeft de verwerende partij in de bestreden beslissing echter niet gesteld dat de situatie in het herkomstland betrekking zou hebben op de gegrondheid van de aanvraag. De eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing leert immers dat deze daarover het volgende motief bevat: *“Het indienen van onderhavig regularisatieverzoek kan echter geen soort “hoger beroep” vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag of de weigering van de vraag om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus of tegen een verwijderingsbeslissing, nadat de betrokkene reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden uitgeput heeft. De beweerde problemen in zijn land van herkomst hebben reeds het voorwerp uitgemaakt van een diepgaand onderzoek in het kader van de asielaanvraag. Deze aanvraag werd afgewezen, derhalve kunnen deze problemen niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheden om de aanvraag in toepassing van art. 9 bis van de wet in België in te dienen. Ten overvloede wordt hieraan toegevoegd dat de betrokkene blijkbaar zonder problemen kon afreizen naar het herkomstland om aldaar in het huwelijk te treden.”* De Raad stelt bovendien vast dat de verzoekende partij dit motief in het geheel niet betwist en bovendien vindt dit motief steun in het administratief dossier. De verzoekende partij stelt onterecht dat de verwerende partij geen rekening zou gehouden hebben met de toestand in de regio van herkomst van de verzoekende partij, wat blijkt uit bovenvermeld motief.

De verzoekende partij voert verder de schending aan van artikel 39 juncto artikel 17, § 1, 3°, van de wet van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken. Zij stelt dat zowel de eerste als de tweede bestreden beslissing deels in het Nederlands en deels in het Frans zijn opgesteld, wat volgens haar niet kan.

De Raad stelt vooreerst vast dat de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet enkel in het Nederlands is opgesteld, zodat het argument van de verzoekende partij wat deze beslissing betreft feitelijke grondslag mist. Het bevel om het grondgebied te verlaten werd wel in twee talen opgesteld.

De verzoekende partij haalt een schending van de Taalwet Bestuurszaken aan, en stelt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tegelijkertijd gebruik heeft gemaakt van twee talen om de bestreden beslissing te motiveren, terwijl hij slechts in één taal een beslissing kan motiveren en niet een deel in het Frans en een deel in het Nederlands.

De Raad wijst er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken een centrale dienst is waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt.

Artikel 41, § 1, van de Taalwet Bestuurszaken luidt als volgt:

“De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend.”

Uit de parlementaire voorbereidingen van de Taalwet Bestuurszaken blijkt dat de wetgever met het begrip *“particulieren”* de in België verblijvende Belgen en vreemdelingen heeft bedoeld.

Zo wordt in de memorie van toelichting gesteld (*Parl.St. Kamer, 1961-62, nr. 331/1, 7*):

“(…) Aan de particulieren zal, zoals nu, worden geantwoord in de taal die zij hebben gebruikt. De regeling die aan ieder burger toelaat met de hogere besturen van zijn land te corresponderen in zijn eigen taal is normaal maar moeilijk in overeenstemming te brengen met de taalregeling die opgelegd wordt voor de binnendienstbehandeling: in veel gevallen vergt zij de tussenkomst van vertalers.”

In de nota van de regering, die in het verslag Saint-Remy is opgenomen, wordt herhaald dat (*Parl.St. Kamer, 1961-62, nr. 331/27, 36*):

“(…) Aan de particulieren zal, zoals thans reeds het geval is, worden geantwoord in de taal die zij hebben gebruikt. Deze regeling, die aan ieder inwoner toelaat met de hogere besturen van zijn land te corresponderen in zijn eigen taal, is normaal maar moeilijk overeen te brengen met de taalregeling die opgelegd wordt voor de binnendienstbehandeling: in veel gevallen vergt zij de tussenkomst van vertalers (…).”

Verder dient te worden aangestipt dat de taalregeling de openbare orde raakt wat inhoudt dat de Taalwet Bestuurszaken niet extensief dient te worden uitgelegd. De bepalingen van de Taalwet Bestuurszaken dienen steeds zo te worden geïnterpreteerd dat het door de wetgever gestelde doel kan worden bereikt (RvS 12 februari 1970, nr. 13.956).

Ook in de rechtsleer wordt aangenomen dat onder “*particulieren*” in de zin van artikel 41, § 1, van de Taalwet Bestuurszaken, de in België verblijvende Belgen en vreemdelingen en de in het buitenland verblijvende Belgen dient te worden verstaan (R. RENARD, *Talen in bestuurszaken, in de bedrijven en in de sociale betrekkingen*, Gent, Story-Scientia, 1983, 127; F. GOSSELIN, *L’emploi des langues en matière administrative. Les lois coordonnées du 18 juillet 1966*, Pratique du droit, nr. 17, Brussel, Editions Kluwer, 2003, 198).

Daarenboven kan ook nog worden verwezen naar het advies van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht van 26 november 1964, nr. 133 (E.A. DE GROEVE, M. FERON, F. COLLIGNON en R. PIESENS, *Taalcodex*, I, Heule, UGA, losbl., p.II-49), waarin het volgende wordt gesteld:

“(…) Overwegende dat naar luid van artikel 30, § 1 (2), de centrale diensten voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik maken van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend; Overwegende dat onder particulieren verstaan wordt niet alleen de Belgische onderdanen doch tevens de vreemdelingen die in België verblijf houden; dat de ministeriële departementen dus in het Duits dienen te antwoorden aan vreemdelingen die in België verblijf houden en die zich van die taal hebben bediend voor hun betrekkingen met de centrale diensten (…) Dat het geen wettelijke verplichting is doch wel als normaal en mogelijk voorkomt dat ook aan vreemdelingen in het buitenland die zich van het Duits bediend hebben in deze taal geantwoord wordt. (…)”

Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 18 augustus 2015 blijkt dat deze werd ingediend in het Nederlands. De Raad stelt dan ook vast dat de eerste bestreden beslissing in overeenstemming met de Taalwet Bestuurszaken in het Nederlands werd opgesteld.

. Artikel 41 van Taalwet Bestuurszaken luidt als volgt:

“De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van die van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend.”

De bestreden beslissing is geen “akte” waaromtrent verzoeker als particulier in de zin van artikel 41 van de Taalwet Bestuurszaken, het gebruik van een bepaalde taal kan eisen (cf. RvS 10 februari 2006, nr. 154.741). Zij vormt niet het antwoord op een aanvraag. Het betreft een politiemaatregel die opgesteld werd in de taal van het taalgebied waar de beslissing betekend werd, dit conform het gestelde in artikel 39 iuncto artikel 17, § 1, a van de Taalwet Bestuurszaken.

Hier is het nuttig te verwijzen naar de artikelen 39 en 17 van de Taalwet Bestuurszaken.

Artikel 39 van de Taalwet Bestuurszaken luidt als volgt:

“In hun binnendiensten en in hun betrekkingen met de gewestelijke en de plaatselijke diensten uit Brussel-Hoofdstad, gedragen de centrale diensten zich naar artikel 17, § 1, met dien verstande dat de taalrol bepalend is voor het behandelen van de zaken vermeld onder A, 5° en 6°, en B, 1° en 3°, van genoemde bepaling”

Artikel 17, § 1, van de Taalwet Bestuurszaken bepaalt vervolgens:

“(…) In zijn binnendiensten (…) gebruikt iedere plaatselijke dienst, die in Brussel-Hoofdstad gevestigd is, zonder een beroep op vertalers te doen, het Nederlands of het Frans, volgens navolgende onderscheid:

A. Indien de zaak gelocaliseerd of localiseerbaar is:

1° uitsluitend in het Nederlandse of het Franse taalgebied: de taal van dat gebied;

2° tegelijk in Brussel-Hoofdstad en in het Nederlandse of het Franse taalgebied: de taal van dat gebied;

3° tegelijk in het Nederlandse en in het Franse taalgebied: de taal van het gebied waar de zaak haar oorsprong vindt;

4° tegelijk in het Nederlandse en het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in een van de eerste twee gebieden: de taal van dat gebied;

5° tegelijk in het Nederlands en in het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in deze laatste: de hierna onder punt B voorgeschreven taal;

6° uitsluitend in Brussel-Hoofdstad de hierna onder B voorgeschreven taal;

B. Indien de zaak niet gelocaliseerd of niet localiseerbaar is en:

1° een ambtenaar van de dienst betreft: de taal van diens toelatingsexamen of bij ontstentenis van zulk examen de taal van de groep waartoe betrokkene behoort op grond van zijn hoofdtaal;

2° door een particulier is ingediend: de door deze gebruikte taal;

3° geen van de gevallen onder 1° en 2° zich voordoet: de taal van het toelatingsexamen van de ambtenaar aan wie de zaak wordt opgedragen. Indien de ambtenaar geen toelatingsexamen heeft afgelegd, gebruikt hij zijn hoofdtaal (...)"

Uit een samenlezing van de voorgaande bepalingen blijkt dat de tweede bestreden beslissing moet worden genomen in de taal van het toelatingsexamen van de ambtenaar aan wie de zaak wordt opgedragen, of, indien hij geen toelatingsexamen deed, in zijn hoofdtaal, waarbij de taalrol bepalend is.

Er zijn geen gegevens voorhanden waaruit zou blijken dat mevrouw A. V. M., die zich van het Nederlands en het Frans heeft bediend, geen deel zou uitmaken van de tweetalige taalrol. De tweede bestreden beslissing werd derhalve op wettige wijze zowel in het Nederlands als het Frans genomen.

Wat er ook van aan is merkt de Raad op dat de taalwetgeving in bestuurszaken weliswaar van openbare orde en dat iedere overtreding ervan dus door iedereen, desnoods ambtshalve door de Raad mag worden opgeworpen. Die overtreding moet echter betrekking hebben op een substantieel onderdeel van de besluitvorming. De aangevoerde miskennis van de Taalwet Bestuurszaken moet de besluitvorming op wezenlijke wijze hebben beïnvloed of verhinderd hebben dat die werd beïnvloed.

Ten deze voert de verzoekende partij niet aan dat dit het geval zou zijn en blijkt dit evenmin.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk leesbaar is. De motieven van het bestreden bevel worden eerst in het Nederlands gesteld en vervolgens in het Frans. Het afwisselen van de Nederlandstalige en Franstalige gedeelten gebeurt op een systematische en coherente wijze die geenszins de leesbaarheid van de bestreden beslissing bemoeilijkt.

Uit het verzoekschrift kan niet worden afgeleid dat het gegeven dat de bestreden beslissing werd opgesteld in twee van de landstalen, de verzoekende partij heeft verhinderd kennis te kunnen nemen van de inhoud van de bestreden beslissing. De verzoekende partij maakt niet concreet aannemelijk dat het gebruik van een tweetalige beslissing haar heeft verhinderd kennis te nemen van de juridische en feitelijke motieven ervan. De verzoekende partij toont niet aan dat een eventuele miskennis van de Taalwet in casu de besluitvorming op wezenlijke wijze heeft beïnvloed of heeft verhinderd dat die werd beïnvloed (RvS 5 april 2013, nr. 223.112).

Het feit dat de verzoekende partij zich in haar aanvraag om machtiging tot verblijf in het Nederlands zou hebben uitgedrukt, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Een schending van de Taalwet Bestuurszaken wordt niet aangetoond.

In zoverre de verzoekende partij stelt dat het bestreden bevel geen overwegingen bevat aangaande haar gezinsleven of aangaande de toestand in haar land van herkomst, waar mee zij lijkt aan te geven dat de gemachtigde geen onderzoek heeft gevoerd naar een mogelijke schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, kan zij niet gevolgd worden. Immers werd het bestreden bevel samen met de beslissing waarbij tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, ter kennis gebracht. Uit deze laatste beslissing blijkt dat de gemachtigde wel degelijk een onderzoek heeft gevoerd naar een mogelijke schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en hierover heeft gemotiveerd, zodat de gemachtigde niet nogmaals deze motieven diende te herhalen in het bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij heeft kennis kunnen nemen van de motieven die betrekking hebben op het gezinsleven en op de toestand in het land van herkomst in het geval de verzoekende partij terugkeert naar haar land van herkomst.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de overige, uitgebreide motieven van de bestreden beslissingen niet betwist. Zij blijven dan ook staan.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien augustus tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU